

BİNBİR ROMAN

Cilt: 1 Sayı: 8 - 25 Kuruş.

7 - Temmuz - Çarşamba - 1948

TİTANYA, KOCASININ BURADAN
GİTMekten BAHSETMEĞE BAŞ-
LADIDINI DUYUNCA, KOLLARINI O-
NUN BOYNUNA DOLADI.

PARİSE Mİ DÖNELİM? YAKINDA
ORADA YENİ BİR FİLME BAŞLIYA-
CAĞIM, BİLİYORSUN YA!

FİLME BAŞLAMAK
FİLÂN YOK! BENİMLE
NAPOLİYE GELİRSİN.
BENİ CALİBA NAPOLİ HA-
VA ALANI KOMUTANLI-
ĞINA TAYİN EDECEKLER.

PEKİ BENİN MESLE-
ĞİM NE OLACAK GİDO?

MESLEK SENİN NENE
LAZIM? ARTIK BENİN
KARIMSIN. BU KADARI
YETMEZMİ?

TİTANYA KIZMIŞTI.
AYAGA KALKTI.

BUNU BANA HİÇ
SÖYLEMENİSTİN, İLK
DEFADIR Kİ SÖYLÜ-
YORSUN. MEĞERSE ZEH-
RİNİ İÇİNDE SAKLIYOR-
MUSSUN

DOĞRU! BEN EGOİST
VE HOPRA BİR KADIN AL-
DIĞIMI HİÇ AKLIMA GE-
TİRMEYİSTİM.

8/16

BİRBİRLERİNE MEYDAN OKURCASINA BAKTILAR.

BENİ İSTEDİĞİN ZAMAN
KİM OLDUĞUMU BİLİYOR-
DUN. BEN SİNEMA AR-
TİSTİYİM VE MESLEĞİMİ
SEVİYORUM. O ZAMAN
NEDEN FİKRİNİ SÖYLE-
MEDİN?

EYET BELKİ DE
HATA ETTİM...
BUNU KABUL E-
DERİM.

VALLİ AB-
LASIYLE E-
NİSTESİNİN
ASABI BİR
TAVIRLA SERT
KONUŞ-
MAKTA OLDUK
LARINI DUYUNCA
KÖŞÜP GELMİŞTİ.

NE VAR? NE OLU-
YORSUNUZ? BA-
GIRIŞTIRIĞINI DUY-
UNCA ADETA KORK-
TUM. BİLMEH Kİ...

BAKSANA GİDO.
ŞİMDİ DE BENİ
SİNEMADAN VAZ-
GEÇİRMEĞE KALKIŞ-
TI. BU HİÇ HESAP-
TA YOKTU!

VALLİ SAF BİR HEYE-
CANLA KONUŞTU.

YOK CANIM. TİTANYA, SEN ONU, O
DA SENİ SEVDİKTEN SONRA SİNEMANIN
LAFI MI OLUR? BÖYLE BİR FEDAKARLIK
SAADET. ÜRÜNDE YAPILAMAZ MI?

ARKASI VAR

Locadaki Adam

Nakleden:
Selman Efe

Opera binası, en son paradi sırasına kadar dolmuştu. Localarda fraklarını giyinmiş zarif erkeklerle bin bir renkli tuvaletlere bürünmüş ve en kıymetli mücevherlerini takmış kadınlar, bol ışık altında parıldıyorlardı.

Sağ taraftaki ikinci kat locaların sahneye hayli yakın olanlarından birinde oturan üç genç arkadaştan Bandrey, yanındaki Lorid'e eğildi:

— Tam karşımızdaki locaya bak! O güzel kadını tanıyor musun?

Lorid, dikkatle, gösterilen locada gayet sık bir tuvalet giyinmiş, harikulâde güzel genç kadına baktı:

— Ne güzel şey? Kim bu?

— Tenor Turini'nin karısı!

Arkada oturan üçüncü delikanlı da söze karıştı:

— Yazık ama, geçinemiyorlarmış.. neden olduğunu bilmiyorum. Fakat böyle bir kadınla geçinememek için sebep olmamalı sanırım.. Turini de kadınlar tarafından pek şımartılmış bir adam olmalı...

O akşam La Bohem operası oynanacaktı. Uvertür başlayalı bir hayli olmuştu. Üç arkadaş böyle fısıfısı konuşurlarken perde de açılmış Tenör Turini, emsalsiz sesiyle aryaasına başlamıştı. Birden Bandrey, arkadaşlarına seslendi:

— Çocuklar, Turini'nin karısının locasına bir adam girdi galiba.

Hep birden dürbünlerini o tarafa çevirdiler. Fakat salonun ışıkları söndüğü için pek bir şey göremediler.

Tam bu esnada bütün salonu çin çin öttüren bir silâh sesi işitildi. Halk, bağırsarak ayağa kalkarken sahnede şarkısını söyleyen tenor Turini'nin gık bile diyemeden yere göktüğü görüldü.

Lorid:

— Gördünüz mü? dedi. Tabanca, bayan Turini'nin locasından, kadının arkasından doğru atıldı. Namludan çıkan ışığı iyice farkettim.

İki arkadaş:

— Gördük ya!, dediler. O sırada locaya giren adamı görelim diye dürbünlerimizi oraya çevirmiş değilmiydik?

Perde inmiş, salondaki halk birbirini çiğnercesine çıkış kapılarına hücumla koyulmuştu, Lorid:

— Çocuklar, dedi. Gelin sahneye koşalım. Tesadüfen gördüğümüz bu vakanın başlıca şahitleri biz olacağız sanırım.

Tiyatro rejisörünün locasında Bandrey şöyle dedi:

— Biz hâdiseyi biliyoruz. Kurşun, tam karşımızdaki locadan atıldı. Silâhın hasıl ettiği ışığı gözlerimizle gördük.

Rejisör, heyecan içinde:

— Peki, kim vardı o locada? diye sordu.

Lorid, tenorun locasında sapsarı yüzüyle ayakta duran ve bir doktorun kocasına tatbik etmekte olduğu ihtimamı seyreden kadını gösterdi:

— Bayan Turini vardı.

Bu esnada tıknazca ve kısa boylu bir adam ileri atıldı:

— Bir dakika baylar! Ben polis komiseri Kent! Siz bu hanımın ateş ettiğini mi gördünüz?

— Hayır! Onun locasından ateş edildiğini gördük.

Turini'nin karısı, isyan içinde söylendi:

— Bende silâh yoktu! Bu iddia

yalandır.

Bandrey:

— Bayan! dedi. Biz de, sizin ateş ettiğinizi söylemiyoruz. Fakat locanızda, tam sizin arkanızda oturan erkek...

Sözlerinin kadın üstündeki tesirini görmek için bayan Turini'nin yüzüne baktı. Lâkin kadın gayet sakin, hattâ gülümsüyerek:

— Bu da yalan, dedi. Benim locamda hiçbir erkek yoktu. Ve temsil esnasında da hiçbir erkek locama girmedir.

Bu esnada tenörü muayene eden doktor, meyus bir sesle:

— Maalesef ümit yok!, diyordu. İçeride kanama ar. Yara öldürücüdür!

O anda gözlerini açan tenora sokulmuştu:

— Biliyor musunuz? Kimin size ateş ettiğini biliyor musunuz?

Turini, ağzını açtı. Bitkin bir sesle:

— Beni öldüren... diye kekeledi. Beni öldüren...

Ve bir şey söyleyemeden başı aşağı düştü. Ağzında kızıl bir köpük belirdi: Ölmüştü.

Turini'nin ölümünün yalnız memlekette değil, bütün dünyada ne kadar heyecan uyandırdığı tahmin edilebilir. Polis hafiyesi Kent'in yaptığı tahkikat, son zamanlarda tenorun karısıyla Ressam Hanfild arasında gayet sıkı bir ahbaplık teessüs ettiğini ve ressamın cinayet akşamı, kadının locasını ziyaret ettiğini meydana koymuştu. Fakat tenorun karısı, tabanca patlamadan çok önce ressamın locadan çıktığını söylüyordu. Halbuki ressam da tabanca patladıktan sonra locadan çıktığını iddia ediyordu. Fakat, müşterilere loca açan müstahdemlerden bir kadın da ressam Hanfild'i tenorun karısının locasından silâh hâdisesinden çok daha evvel çıkarken gördüğünü söyleyince, ressamın, Bayan Turini'yi suçtan kurtarmak için kendisi hakkında şüphe uyandırmak istediğini meydana koymuştu.

Bundan sonra tenor Turini'nin hayatı hakkında tetkiklerde bulunan Kent, gayet garip bir hakikat öğrendi. Herkes tenorun karısının, bir başkasiyle seştiğini sanırken, aksine olarak tenorun kendisi, karısından gizli opera baletinden Margit Korel adlı bir dansözle sevişiyordu. Sonradan bu mesele hakkında tenorun karısıyla konuştuğu zaman kadın, kocasının dansözle olan münasebetini çoktan bildiğini söyledi. Fakat kadının hali, kıskançlık yüzünden kocasını öldür-

rebileceğini gösteriyor değildi.

Bir gün, bir arkadaşıyla beraber tiyatroya uğrayan hafiye, sahneye giderek perdeciyi bulup sordu:

— Turini vurulduğu akşam, tam kursunu yediği saniyede sahnede nasıl duruyordu? Ne tarafa dönmüştü? Hatırlıyor musun?

— Tabii hatırlıyorum!, dedi. Bakın! Söyle duruyordu.

Ve bu tarifi yaparken yüzünü bayan Turini'nin karısının oturduğu locadan tarafa değil, bilâkis, hâdisenin başlıca şahidi olan üç delikanlının oturduğu locadan tarafa dönmüştü.

Kent, arkadaşını yanına alarak evvelâ bayan Turini'nin oturmuş olduğu locaya gitti. Sahneye uzun uzun baktıktan sonra:

— İmkânı yok!, dedi. Mademki öbür tarafa dönmüştü. Buradan ateş edilse, kursunun vücuduna yandan isabet etmesi lâzımdı. Gel üç şahidin oturduğu locaya gidelim!

Oraya ulaştıkları vakit gözünü karşığı, yani şimdi içinden çıktığı bayan Turini'nin locasına dikti ve birdenbire arkadaşına:

— Çek tabancanı buradan... Hayır hayır, bu locanın yanındaki locadan sahneye ateş et!, dedi.

Arkadaşı giderken, o da bütün dikkatiyle bayan Turini'nin locasına bakıyordu. Birden karşığı locada bir adamın içeri girdiğini, cobinden tabancasını çıkardığını ve patlayan tabancanın ışığını görünce henüz dinen gümürtü içinde haykırdı:

— Buldum! Bütün mesele localardaki aynalardaymış!

Üç arkadaşın, katili bayan Turini'nin locasında sanmaları şimdi izah edilmmişti. Ashında katil, kendi

Üç arkadaş, karşındaki locada oturan güzel kadına bütün dikkatleriyle baktılar.

oturdıkları locanın yanındaki boş locadan ateş etmiş, fakat bayan Turini'nin locasındaki büyük boy aynasına akseden hayal, onu üç şahide, oradan ateş ediyormuş gibi göstermişti.

Birkaç gün sonra ve herkesin hâdiseyi unutmaya başladığı bir sırada gazeteler, tenor Turini'nin katilinin yakalanmış olduğunu haber verdiler. Bu habere göre katil, opera dansözlerinden Margit Korel'in nişanlısı Vilbörü adlı bir gençti. Kent'in bunu meydana çıkarması pek kolay olmuştu. O akşam, o taraftaki localara bakan kadınla konuşmuş ve üç arkadaşın yanındaki locanın bir müddet boş kaldığını, yalnız tiyatro aşınarından birinin bir ara oraya girip sonra tekrar çıktığını söylemişti. Kent:

— Kimdi bu tiyatro aşinası? dedi.

— Matmazel Margit'in nişanlısı Vilbörü vardır. Sık sık gelir. Hep tanırım!

Kent için Vilbörü'ye yaptığı cinayeti itiraf ettirmek, hattâ bir kursunu eksik tabancayı bulmak, işten bile olmadı.

Turini davasının ne kadar heyecan uyandırdığını tahmin kolaydır. Bilhassa hâkimler Vilbörü'yi beraet ettirdikleri vakit bütün halk hayret içinde kalmıştı. Fakat Kent, bu husustaki fikrini:

— Beni alâkadar etmez!, diye anlattı. Ben aynaların yardımıyla bu zor işin içinden çıktım ya, ona bakarım!

Tenor, Turini, silâh sesi üzerine gık bile diyemeden yere göküverdi.

Ölüm

TIMARHANESİ

Yazan : Edvard Brooker

Çevirenler : İ. ve T. Karamahmut

Polis hafiyesi atıldı:
— Dur bakayım oğlum, dur he-le!
— Dur bakayım oğlum, dur he-le!
— Duramam Mister! İşim var. Siz belki de bana kızsınız ama ben yine sizin iyiliğinizi isterim Mister! Bana kalırsa, siz şu Mis Sofham'a da göz kulak olmalısınız. Güzel kız ama tehlikeli gibime geliyor.
— Hele dur bakalım!
— Duramam dedim ya Mister! Sonra ben size bir şey söyleyeyim mi? Siz kendinize de dikkat edin... Sizi de öldürmek istiyorlar... Hani babam olmayıydı çoktan dedelerini-zize kavuşacaktınız vallahi! Hay-di hoşça kalın!
Erik bu sözleri söyledikten son-ra Smit'i tamamen afallamış bir halde olduğu yerde bırakıp kaybo-luverdi.

Polis hafiyesi, odadan çıkarken Profesör Korney'e bir göz atmadan kendini alamadı. Bu profesör, iri-yarı, şeytan suratlı biriydi. Yüzü-nü kızıl bir sakal çevreliyor ve göz-lüğü kordonuyla göğsüne doğru sar-kıyordu.
Smit, belki mükemmel bir polis hafiyesi değildi ama, bir kere gör-düğü bir yüz, ne kadar değişikliğe uğrasa kolay kolay yanılmazdı. İ-çinden bir ses, bu profesör Korney-in sabık Mister Cakson, yani D ko-ğuşunun 13 numaralı hücresinde Şerlok Holmes olmakla övünen zır deli olduğunu haber veriyordu.
Ve Smit, bu sese inandı.

VII

Smit, bu işi ele aldığından beri

fesör Korney kılığında geri dön-müştü?

İşte bunu muavin Smit'in aklı almadı. Böyle halledemediği şeyler-le kafasını fazla kurcalamayı da pek sevmezdi... Onun için kendi kendine: «İş kıvamına gelince tev-kif ediveririm vesselâm! Şimdilik herifi göz hapsine alırayım da...» diye söylendi.

Bu esnada hastanenin içinde bir zil sesi duyulmuş, tehlikesiz hasta-lar, hemşire ve gardiyanlar nezare-tinde bahçeye, hava almayı çıkmı-ya başlamışlardı. Bu hastalardan bi-ri, başı önünde yerlerde bir şey a-rıyormuş gibi muavinden tarafa yö-nelmışti. Smit de ondan tarafa yü-rüdü:

— Hayrola bir şey mi kaybetti-

Doktor Pakman, muavine:
— Demek Mis Sofhamla da gö-rüşmek istiyorsunuz? diye sordu. Yazık ki kendisi rahatsız!
— Ya öyle mi? Ne zamandan beri?

— Bu sabah bana rahatsız oldu-ğunu ve vazifesine devam edemiye-ceğini söyledi. Ben de ona istirahat verdim. Yoksa kendisini görmek is-temenizde hususi bir sebep mi var?

— Yok efendim hayır, ne müna-sebet! Sadece şöyle biraz sohbet e-decektim de... Maamafih sizinle de konuşabiliriz. Erik isminde bir de-likanlı hastaneye süt getiriyor, ki-min nesidir bu, siz bilir misiniz??

Pakman başını salladı:
— Maalesef bu işlerle kâtibem Mis Sofham uğraşır. O da istira-hatlı olduğuna göre bir, iki gün bekliyeceksiniz.

Bu sırada bir hemşire, elinde bir kartla içeri girmişti. Doktor kart-taki ismi okuyunca hemen yerinden fırladı:

— Affedersiniz Mister Smit! Bir dakikanızı rica edeceğim... He-men yine dönerim!.

Doktor çıkınca dışarıda sesler duyuldu ve az sonra Pakman, ya-nında, biri olduğu halde tekrar o-daya girdi. Muavin Smit'in hâlâ o-rada olduğunu görünce:

— Kusura bakmayın! dedi. Pro-fesör Korney'le biraz yalnız kalma-mız gerekiyor da...

"Bırak onu diyorum sana, sonra karışmam ha!."

ilk defadır, ki doğru yolda bulundu-ğuna inanıyor ve seviniyordu. Düş-ündükçe içine daha ziyade emniyet geliyor ve Profesör Korney'in mu-hakkak o Şerlok Holmes budalası Cakson olduğuna inanıyordu. Fa-kat, bu inancın hemen ardından, bir sual de ortaya çıkmıyor değildi:
Eğer bu Cakson kötü bir adamsa ve hastaneden kaçmayı canına min-net bilip kaçtıysa neden tekrar Pro-

niz!.. Ne arıyorsunuz öyle?.

— Sormayın!.. Ne zamandır arı-yor, arıyor bulamıyorum... Öyle müteessirim ki!.

Smit'in aklına, birdenbire deli sairin sevgili Lor gelmişti.

— Sakın siz de Lor'u arıyor ol-mıyasınız?

— Lor mu? Hayır. Benim öyle şey aradığım yok. Ben Gıyotin'i a-rıyorum.

— Neyi? Gıyotini mi?
— Tabii değil mi? Ben mah-kûm ettiler ya. Ben Danton'um. Ba-gımı kessinler diye bana tahsis e-dilen gıyotini arıyorum!.. Zaten bir kere de kafam kesildiymiş!..

Muavin Smit, içinden: «Adama-kılı sapıtmış!..» diye düşündükten sonra:

— Ha, demek bir kere kestiler, şimdi bir daha kessinler diye ara-mıyorsunuz? diye sordu. Yani ya, diyorsunuz ki kesilirse bari iki de-fa kesilsin de çifte kavrulmuş ol-sun!.. Mükemmel doğrusu. Peki o elinizdeki kutu nedir sizin?.. Ne var onun içinde?

— Hiç... Hiçbir şey yok... Kafa-mı keserlerse bu kutuya koyacağım da...

Kendini Fransız ihtilâlinin meş-hur Danton'u sanan deli, kutusunu sımsıkı tutarak gözleriyle yerlerde bir şeyler arıya arıya uzaklaşmıştı. Hafiyeye, onun peşinden baktığı sırada hastabakıcıların kapalı bir sed-yede bir şeyler taşımakta oldukları-nı görerek:

— Nedir o? diye seslendi.

— Kirli çamaşırlar!.

Cevabını alınca yollarına devam etmelerini işaret etti. Belki kendi-si de çekilip gidecekti ama bu sı-rada, Danton, birdenbire hademeler-in taşıdığı sedyeye doğru koşma-ğa ve bağırmağa başlamıştı.

— Yağasın ihtilâl!.. Yağasın Dan-ton!.. Benim kelim kesilmelidir!.

Sedyenin yanına, hastane başhe-kimliği odası civarına ulaşınca e-lindeki kutuyu yere fırlatmasıyla kulakları sağırıtıcı bir infilâk ol-ması ve ortalığı kesif dumanlar bü-rümesi bir oldu. Deli süratle bah-çeye koşarken hastabakıcılar, elle-rindeki sedyeyi fırlatınca kaçıştı-lar.

İşin garibi, aynı anda iki el sil-lâh patlatılmış olmasıydı. Smit ön-ce bu silâhların nereden atıldığını bulamadı. Yalnız, kulaklarında kur-sun vızıltıları duydu. «Sakin baş-hekimin odasından doğru atılmış olmasın?» diye düşündü.

Bütün bunlar okadar kısa sür-müştü, ki ortalık, çabucak sessizliğe boğulmuştu. Smit, hademelerin fırlattığı sedyeden saçılan çamaşırları ayağıyla örtüp toplamak için sedyenin yanına gittiği vakit, ça-maşırlar arasından kızıl bir şey siz-diğini görerek dehşetle duraldı. Sonra acele hareketlerle çamaşırları açınca hayretinden donmuş gibi kala kaldı: Çamaşırların arasında Barnet'in timarhane adıyla Neron'un delik değil olmuş cesedi duru-yordu.

İlk şaşkınlık anı geçince deliller, oraya buraya koşuşmağa başlamış, ortalıkta hakiki bir panik havası esmeğe koyulmuştu. Hastabakıcı-lar, delileri toplamağa uğraşıyor-lardı. Fakat Smit kendini toparla-mış, Danton'un peşinden bahçeye seğırtmişti. Yı koşucuydu. Kısa za-manda deliye ulaşarak mükemmel bir Jiu-Jitsu oyunu ile Danton'u kis-kıvrak yakaladı. Adamakılı kız-mış, delinin kendisini aldatmış ol-ması, izzetinefsini yaralamıştı. Hid-detle:

— Şimdi söyle bakalım bana! de-di. O patlayan şeyi nereden buldun ve neden tam çamaşırlar geçirilir-ken attın?

Deli, hafiyenin yüzüne bön bön baktıktan sonra bir kahkaha atıp susunca, Smit'in kanı, büsbütün beynine hücum etti. Şimdi şu her-fi yakala, bir adamakılı ıslat!.. Ya-pamazsın ki?.. Yok ilimdi, hekim-likti, bilmem neydi diye karşına di-kilirler. İlim karşısında âcizsin... Halbuki o âlimler, böyle bir güya akıl hastanesi açarlar, tıklarlar içe-riye deli adı altında ne kadar ip-ten kazıktan kurtulmuş varsa hep-sini... Artık orada adamlar mı öl-mez, bombalar mı patlamaz, yen-medik halt mı kalmaz?.. Ama sen yine elin kolun bağlı seyre mecbur-sun?.. (Arkast var)

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. 36 / İstanbul

ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden : TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer : TÜRKİYE BASIMEVİ

Nakleden : A. B. Cangil

Fakat müsterilerin dairelerine gelince iş tavsadı. Ne müsterilerin odalarını aramak kabildi, ne de müsterilere herhangi bir şey sormak!.. Müsteriler arasında İngiltere Kral ailesinden Düşes Lorçester bile vardı. Sonra dünyaca meşhur tenor Faruzo, Fransız nazırlarından Glum, sonra sinema yıldızı Trega Bargo! Bunlar, kendilerini sorguya çektiler eşyalarını karıştırtır insanlar mıydı?..

Müdürle amatör hafiye kara kara düşündürsünler, otelin salonundan bir takım gürültüler aksediyordu. Şef garson koşa gelmiş, hırsızlık hâdisesinin bütün müsterileri dehşet içinde bıraktığını, birçoğunun, ilk fırsatta otelden çıkıp gitmeğe karar verdiklerini söylüyordu.

Müdür, handiyse delirecekti. Sabahatıberli uğraşmışlar, hiçbir ipucu elde edememişlerdi. Acı acı gülererek amatör polis hafiyesine baktı: — Bu iş pek amatör işine benze-miyor bayım!

Diyerek adamın yanından ayrıldı.

Mister Mayning - amatör hafiye-nin adı böyleydi - odasına kapana-rak müsteriler listesini bir kere daha gözden geçirip şüpheli birisi var mı, yok mu diye aranırken birden-bire bir isim üstünde durdu: Fran-çesko Barbini!.. Bu, bir zamanlar dünyanın en meşhur hokkabaz ve illüzyonistlerinden birinin adı değil miydi?.. Vakiâ Barbini şimdi artık meslekten çekilmiş, zengin bir adam halinde yaşıyordu ama dur bakalım! Mister Mayning, hemen Barbini'nin odasına koştu. Bir müddet konuştular. Sonra birlikte gidip otel müdürünü buldular.

Bir saat kadar sonra, bozuk havadan canları sıkılan müsterilere, otelin büyük salonunda bir müsamere tertiplendiği haber verildi. Bu müsamerede tenor Faruzo fahri-yen bazı şarkılar okuyacak, sinema yıldızı Trega Bargo bile bir iki gös-teri yapacak, fakat bilhassa meşhur hokkabaz Françesko Barbini hüner gösterecekti!..

Aksam, müsamere saati geldiği zaman bütün müsteriler salona dolmuşlardı. Tenorun şarkıları alkış-lar içinde dinlendi. Sinema yıldızı-nın san'at gösterileri de ziyadesiyle muvaffak oldu. Artık sıra Barbi-ni'ye gelmişti. Namli hokkabaz, sa-hneye çıktıktan sonra ilk söz olarak herkesin, iskemlesini, yanındaki is-kemleden yarım metre açığa çek-mesini tenbih etti ve salonu zifiri karanlık bir hale getirterek ustalık-larına başladı. Hünerler birbirini takip ediyor, seyirciler hayret için-de kalıyor, alkışlar salonu çın çın öttürüyordu. Nihayet hokkabaz:

— Şimdi herkes hakkında kayıp-tan haber vereceğim, fakat isim söylemiyeceğim!

Diyerek bu hünere de başladı:

— Dün sabah zevcine bir kürk manto istemek için mektup yazan müsteri bayan, iki hafta sonra mü-him bir hastalıktan ameliyat ola-cak, fakat çabuk iyileşecektir. Ak-sam ağabeyinden para istiyen ba-ya para gelecektir. Merak etmesin! Bugün kolundaki saati düşürüp kı-ran bay!..

Hokkabaz, birdenbire durmuştu. Dehşetli birşey görüyormuş gibi gözleri büyüdü ve acele bağardı:

— Dikkat! Hepimiz müthiş bir ölüm tehlikesi içinde bulunuyoruz. Bugün Mister Brovning'in cüzdanı-nı çalan hırsız, şimdi yanında otur-makta olan seyircinin iskemlesinin altına bir bomba koydu!

Bu sözlerin söylenmesiyle salo-nun bütün ışıkları da yanmıştı. Se-

SİNEMA

Esther Williams

Hayatı:

Su Perileri filminde oynar oynamaz herkesin sevgilisi ve Hollywood'un bir numaralı deniz perisi oluveren Esther Williams, meşhur bir yılın 1 Ağustosunda Kaliforniya'nın Los Angeles şehrinde doğdu. Eslidenberi spora çok meraklı olduğu için yüksek tahsil yapmadı ve kendini doğrudan doğruya spora verdi. Amerika'da birçok şampiyonluklar kazandıktan sonra Olimpiyat-lara iştirak etti. Orada da şampiyon olunca Hollywood'un gözünü çekti ve MGM ile bir kontrat imzaladı.

Filmleri

Esther, Hollywood'da ilk olarak Su Perileri filmini çevir-di ve derhal bütün dünyada büyük bir heyecan yarattı. Ondan sonra çoğu yüzücülükle alakadar olmak üzere bir-çok danslı, müzikli filmler çevirdi ve şöhreti gitgide arttı. Son filmi, sarışın şarkıcı Johnny Johnston'la çevirdiği "This Time for Keeps - Bu Sefer Temelli" filmidir.

Esther Hollywood'a ilk geldiği zamanlar gayet toy, tecrübesiz, kor-kak bir kızdı. Fakat zamanla değişti. O bugün Hollywood'un en zarif kadınlarından biridir.

Aşkları

Esther Williams, genç yaşında Leonard Kovner isimli biri-yle sevmiş ve evlenmişti. Sonradan Hollywood'a gelince hayat tarzlarının birbirine uymadığını, anlaşamadıklarını gördüler ve boşandılar. Bundan sonra Esther'in başından birkaç tane ufak tefek aşk macerası geçti. Peter Lawford, Robert Hut-ton ve Robert Stack'le flört etti. En nihayet radyoda aktörlük eden Ben Gage adında bir genç adamla tanıştı. Esther'i ilk cezbeden şey Ben'in çok uzun boylu oluşuydu. Sonradan birbirleriyle çok iyi uyus-tuklarını gördüler. Arkadaşlıkları büyük bir aşk oldu ve evlendiler. Şimdi Pasifik Okyanusuna bakan evlerinde çok mes'ut bir hayat sü-rüyorlar.

Hususiyetleri

Çok uzun boylu ve balık etinde bir kız olan Esther'in kumral saçları ve elâ gözleri vardır. İnsanları çok sever ve kalabalıktan, gürültüden hoşlanır. Çok iyi bir taklitçidir. Bilhassa muhtelif şivelerle anlatılan hikâyeler söylemekte birincidir. Yüzmenin vücudu mütenasip tutmak için en birinci çare olduğunu söyler. En büyük hatası işine daima geç kalmasıdır. Çok tutumludur. Mektup yazmasını da hiç sevmediği riva-yet edilir.

yirciler arasında müthiş bir panik kopmuştu. Hep birden ayağa fırla-mışlar, şaşkın şaşkın çevrelerine bakınıyorlardı.

Salonun arkasında durup olanı biteni seyreden amatör polis hafiye-si Mister Mayning, birdenbire, müs-terilerden birinin önce yerinden ki-mildamadığını, sonra kalkmaya sa-vastığını farkederken hızla yanına seğırtti. Bu, 76 numaralı odada otu-ran Mister Klaber'di. Amatör hafi-ye, göz açıp kapayıncaya kadar e-lini Mister Klaber'in iç cebine ata-rak adamın cüzdanını çekince di-sarıya dolarlar döküldü.

Papuç Kralının onbin doları bu-lunmuştu. Biraz sonra dolarları otel müdürüne sunan Mister Mayning:

— Başka çare kalmamıştı, diyor-du. Hokkabazın ortaya savurduğu bomba işinin yalan olduğunu bilen ve yerinden kımıldanmaya lüzum görmeyen bir tek kişi varsa, bu da tabiatıyla hırsızdı. O da ayağa fırladı ama akıl edinceye kadar geçir-diği şaşkınlık yakalanmasına kâfi geldi. Buyurun dolarları!

Ve gülümsiyerek ilâve etti:

— Görüyor musunuz?.. Pekâlâ a-matör işiymiş işte!..

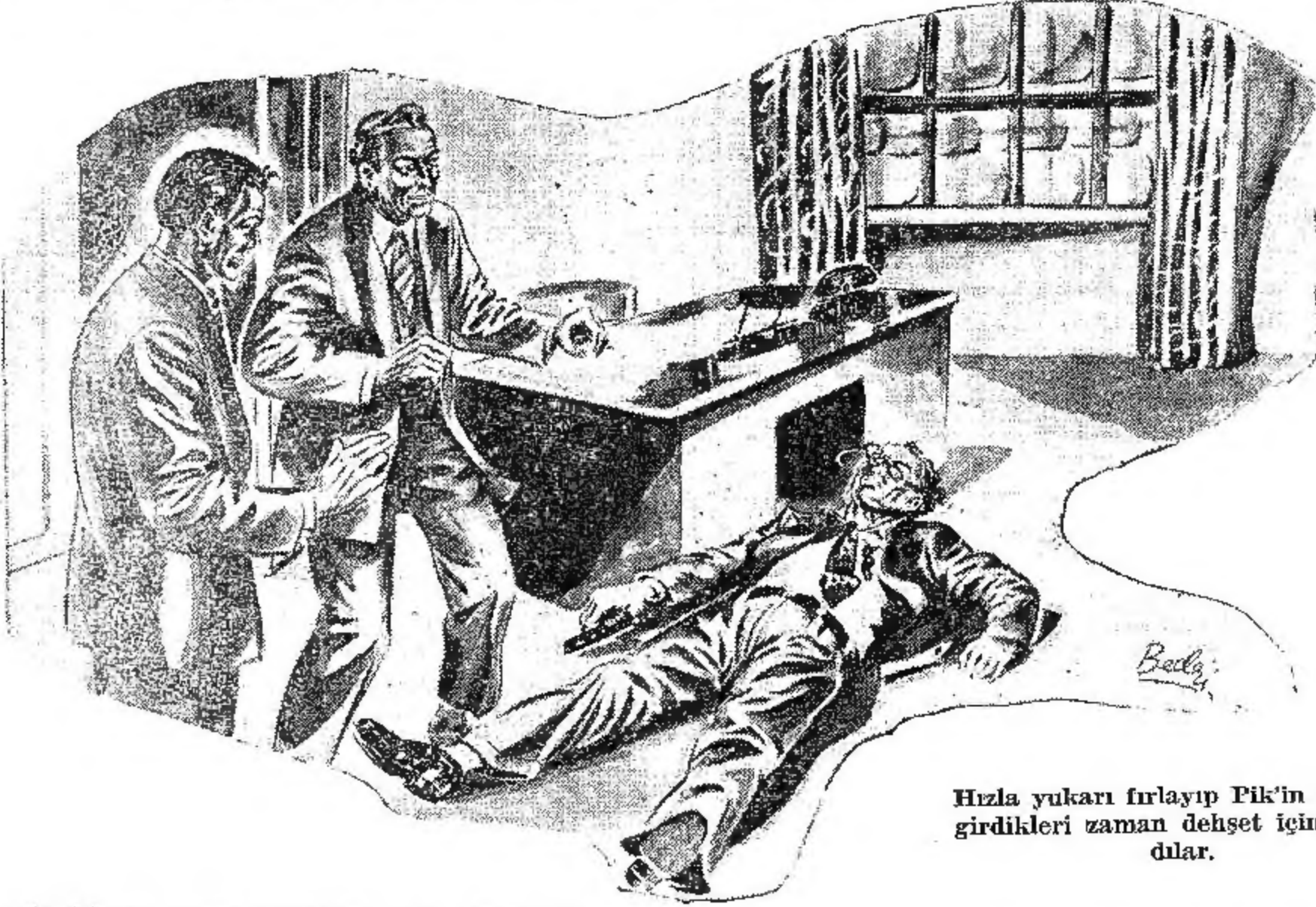
KESTANE FİŞECİ

Nakleden: Oğuz Turgut

Saat tam on ikiyi beş geçiyordu. Muhasebe memurlarından Harigan'ın canı bir sigara istedi. İşi okadar çoktu ki sabahtan beri bir tek sigaracık içmeğe bile fırsat bulamamıştı. Ay başlarından önce Marşal Bankasında daima çok iş olurdu... Fakat ne olursa olsun, Harigan bir sigara içmeden edemiye-

Hızla yukarı fırlayıp Pik'in odasına girdikleri zaman dehşet içinde kaldılar. Mister Pik - ufak tefek zayıfca bir adam - masasının başında yerde yatıyordu ve eliyle de tabancasını sımsıkı tutmuştu. Kuruşun, sol gözlük camını darma dağın edip gözden kafaya girmişti. A-kan kanlar pıhtılaşmaya başlamış-

çalışır ve yorulurdu. Soğuk aldığı için sesi de kısılmıştı. Gırtlığının ağrıdığını söylüyordu. Başka bir şey konuşmadık. Ben aşağıya indim. Lugard şirketiyle hesapların ödenmesi hakkında telefonla konuştum. O sırada Harigan geçiyordu. Ben ondan hesapları isterken tabanca sesini duydum.

Hızla yukarı fırlayıp Pik'in odasına girdikleri zaman dehşet içinde kaldılar.

cekti. Yavaş yavaş yerinden kalktı. Koridora yöneldi.

Tam başmuhasip Malkolm'un odasının önünden geçerken, oda kapısının ardına kadar açık olduğunu gördü. Malkolm, telefonda konuşuyordu. Bu esnada Harigan'a işaret etti. Harigan, çaresiz durdu. Telefon muhaveresi bitince başmuhasip: — Harigan, dedi, Lugard şirketinin hesaplarını isterim.

Harigan öfkeli öfkeli söylendi: — Lugard şirketinin hesapları oldum olası benden geçmiyor. Miçel'den isteyin! — Peki, öyleyse Miçel'e söyle de getirsin!

Tam Harigan odadan çıkacaktı. Lâkin ansızın tabanca sesine benzer bir patlama, ortalığı çın çın ötürdü. Hem başmuhasip, hem de Harigan dehşetle irkildiler. Malkolm:

— Neydi bu, dedi. — Tabanca sesine benziyordu, Malkolm: — Evet!, dedi, Hem de yukarıdan geldi gibi.

Odasının açık penceresine yöneldi. Başını dışarı çıkarıp yukarıya baktı. Tabii bir şey göremedi. Zaten karşıda koca bir antreponun penceresiz duvarları vardı ve aradaki mesafe okadar kısaydı ki Malkolm'un odası yaz kış ne güneş, ne de ışık yüzü görürdü. Malkolm, pencereden çekilerek:

— Bir şey göremedim!, dedi. Bünada kapılar açılıp kapanıyor, hızlı adım sesleri duyuluyordu. Birden yukarıdan, ikinci kattan bir takım bağırtılar işitildi ve biri palıdır küldür merdivenlerden indi. Yüzü sapsarı kesilmiş, tir tir titriyen bir memur, odaya girdi:

— Mister Malkolm!, Mister Malkolm!, Yukarıda başveznedar Mister Pik kanlar içinde yatıyor!.

Jardı bile...

Malkolm, odaya toplanan memurlardan birine:

— Siz polise telefon edin!, dedi. (Bir başkasını gösterdi) Siz de hemen güzel direktör Mister Marşal'a haber verin. Harigan, sen benimle beraber burada kal, polisler gelinceye kadar odayı boş bırakmayalım! Müthiş şey kardeşim, müthiş şey!.

Polis müfettişi Kroft: — Pekâlâ!, Bari kasanın mevcuduna baktınız mı Mister Malkolm? diye sordu.

Başmuhasip, evet makamında başını eğdi:

— Tahminime göre on bin İngiliz lirası kadar bir para eksik! Hayret doğrusu, Yani Pik için elimi ateşe sokardım vallahi. Hiç ummazdım ondan.

Kroft, şakadan hoşlanmaz bir adam haliyle:

— Umulmadık taş, baş yarar!, dedi. Şimdi Mister Malkolm, gelelim meselemize... Muavin Bradley'in söylediğine göre Mister Pik'i son defa gören siz olmuştunuz.

— Evet.. On ikiye beş kala odasına çıktım ve kasa mevcudunu akşamı kadar behemehal tamamlamasını, çünkü ay başı teftişinin yapılacağını haber verdim.

— Siz odasına girdiğiniz zaman yalnız mıydı

— Evet!. Zaten direktörle benden başka kimsenin, onun yanına girmesine cevaz verilmez. Bana, kasa mevcudu hesaplarının biraz geri kaldığını, bir, iki gün daha beklememi söylemişti. Tabii razı olmadım.

— Halinde bir tuhaflık var mıydı?

— Biraz sinirli görünüyordu. Ama dikkatimi çekmedi. Çünkü çok

— Odanızın penceresi açık mıydı?

— Tabii, çok sigara içerim de duman olmasın diye hemen hep açık durur.

— Peki Mister Pik'in odasına girdiğiniz zaman onun penceresi açık mıydı

— Evet!. Bir kanadı açıktı, iyi hatırlıyorum!

— Peki, tabanca sesini ne zaman duydunuz?

— On ikiyi yedi mi, sekiz mi geçiyordu bilemiyorum.

— Halbuki siz on ikiye beş kalandan, on ikiye kadar onun odasında kalıp sonra aşağı indiniz değil mi? Her halde, kasa hesaplarının tamamlanmasını istemeniz üzerine açığını kapatamayacağını anlıyarak kendini öldürdü.

— Öyle olacak! Pik'den hiç ummazdım ama...

Polis müfettişi Sidney Kroft, ertesi günü tam saat on ikiye beş kala başmuhasip Malkolm'un odasından içeri girerek bir iskemleye çöktü. Malkolm:

— Buyurun!, Galiba yine bazı malûmata ihtiyacımız var!, dedi.

— Efendim, Pik'in bütün hayatını tetkik ettik. Ne kumarı var, ne içkisi, ne de hayatında kadın var. Yani şu on bin lirayı harcayacak hiçbir âdeti yokmuş adamcağızın.

Başmuhasip hayret etti:

— Peki öyleyse neden çalmış acaba?.. Tuhaf şey...

Tam bu esnada civardaki fabrikaların düdüklere müthiş bir yırıncıkla öğle tatilini çalmağa başlamışlardı. Malkolm'un söylediği sözün yarısı gürültüde kaybolduğu için muhasip bağırarak:

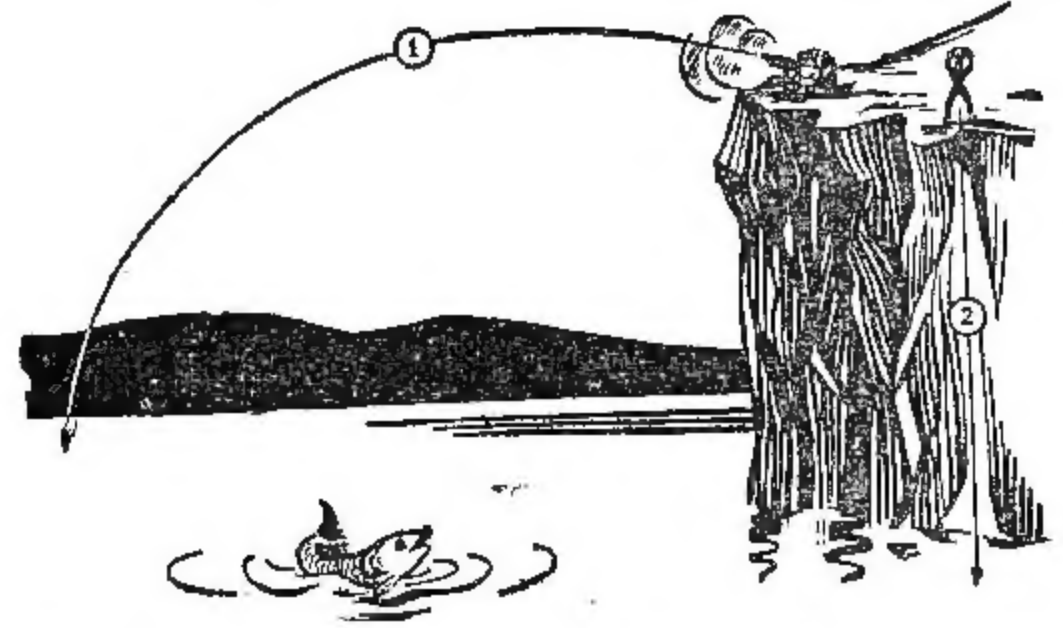
— Ammada gürültü!.. diye söylendi.

Müfettiş de cevap verdi:

— Evet... Kapalı bir odada bu saatte bir tabanca atılsa, sesini kimse duymaz!

Düdük sesi kesildiği için konuşmaya devam ettiler. Başmuhasip mendilini çıkarıp yüzünü yarı yarı- (Arkası 13 üncü sayfada)

KESKİN ZEKÂ

Anadolu kıyılarının Akdenize bakan sarp ve yüksek yarlı bir yerine yerleştirilmiş olan bir bataryanın komutanı teğmen Selçuk, bir gün, erlerini top başında talim ettirirken intihana çekti. Numara eri Durmuş'u çağırdı.

— Bak Durmuş, dedi, şimdi bizim topla denize doğru bir mermi atacağız. Tam o mermiyi atarken, Hasan onbaşı da aynı saniyede bir top mermisini kaldırıp yarıdan aşağıya fırlatacağı. Söyle bakayım bana topla atılan mermi mi suyun yüzüne daha evvel değer; yoksa Hasan onbaşının kaldırıp attığı mermi mi?

Durmüş, şöyle bir düşündükten sonra öyle bir cevap verdi ki, teğmen, erin zekâsına ve bilgisine hayran kaldı.

Acaba numara eri Durmuş'un verdiği cevabı siz de bulabilir mısınız?

★ ★ ★

Fırtınaya tutulan kayıkta papucun pahalı olduğunu anlayan Diagoras, tayfalara şöyle demişti: " Beni geminize aldığınız için batmak tehlikesiyle karşılaştığınızı söylüyorsunuz.. Bu sağmadır. Çünkü ben de şimdi kendi kendime soruyor ve diyorum ki, haydi bizim teknede Tanrılara isyan etmiş bir Diagoras var ve biz bu yüzden fırtınaya tutulduk. Lâkin denizde bu kadar tekne var.. Onlarda da birer Diagoras olmadığına göre acaba onlar neden fırtınaya tutuldular?.. "

Yavuz GAZETECİ

İYİCE İSLA-
NAN ÂSİLER
BİR KÖŞE-
YE ÇEKİLE-
REK YAVUZ
DAN KURTUL-
MA ÇARELE-
Rİ ARIYOR-
LAR.....

8.

VAZİYET
FENAI

KONU-
SULANLA-
RI DİNLI-
YEN TOM,
HEMEN
GENÇ AR-
KADAŞI-
NA KO-
ŞUYOR..

BENİM GÖ-
ZÜMÜ KOR-
KUTAMAZ-
LAR!

YAVUZ O AKŞAM NÖ-
BETİNİ TUTUYOR...

HAYDUTLARI GÖRÜNCE....

TABANCASINI ÇEKİP ÜZER-
LERİNE YÜRÜYOR....

BU AKŞAM
HAVA GÜ-
ZEL, DEĞİL
Mİ?

KI-
MILDI-
YANI
YURU-
RUM!

BU BACAKSIZDAN MI KOR-
KACAGIZ, İLERİ, ARKA-
DAŞLAR!

JAK,
AÇ BE-
NİM!..
ÇABUK,
ÇABUK

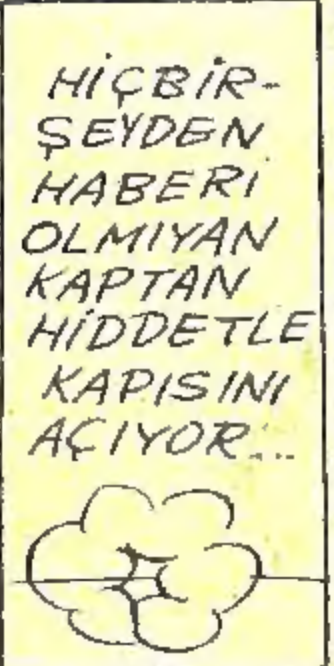
ONLARI
ÖLDÜRMEK
İSTEMİYEN
YAVUZ KAP-
TANIN KA-
MARASINA
KAŞIYOR

BU SIRADA HAYDUTLAR KO-
RIDORUN NİHAİYETİNDEN...

ATES ETMEĞE BAŞLI
YORLAR....

HİÇBİR-
ŞEYDEN
HABERİ
OLMIYAN
KAPTAN
HİDDETLE
KAPISINI
AÇIYOR...

NE OLUYOR
YAHU?

TAYFALAR
AYAKLANDI

İKİMİZİ DE
YOK ETMEK
İSTİYORLAR!

İSKEMLEYİ-
DE GETİR
KOY!

KAPİYİ KIRALIM!

HEP BİRDEN
YÜKLENELİM!

DURUN, ÖYLE OLMAZ, Bİ-
RİMİZ KALSIN, DİĞERLERİ
BİR KALAS
BULSUN.

HAYDUT-
LAR KA-
PIYİ KIR-
MA ÇA-
RELERİ
ARARKEN

ARKAŞI VAR

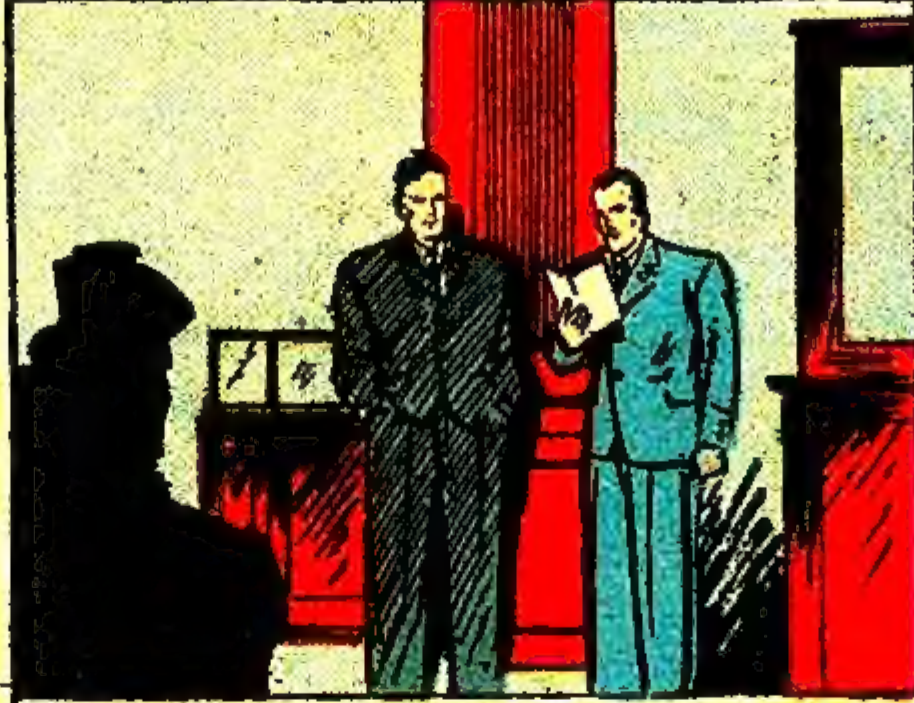

BRİK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

BU ESN. DA MÜZEYE İKİ TANE, TU-
HAF KILIKLI BAYAN DAHA GİRMİŞTİ.

BU GARİP ZİYARETÇİLERDEN BİRİSİ
BRİKLE KONUŞAN BEKÇİYE YAKLAŞTI.

DİŞKİ VE BİK BAŞKA BEK-
ÇİYE YOLLANDI.

BRADFORD ANSIZIN, KENDİSİNE
TABANCA TUTAN KADINA BİR DİR-
SEK ATİYOR VE.....

ARKASI VAR

MÜTHİŞ HAKİKAT

KONU=Anna Luce

ÇİZEN=Bedri

NE OLDU KRİSTİN ? YAVRUM
NEN VAR ?

8/15

O ESNADA FREDİ GELİR VE KRİSSİYİ
BİR KOLTUĞA UZANMIŞ VE ARKADAŞ-
LARINI TELAŞ İÇİNDE GÖRÜR.

FRED KORK-
KLIYORUM.

NE DİYORSUN?
BU KORKUDA NE-
REDEN ÇIKTI ?

BENİ AFFET FRED!
AFFET BENİ.

DAIMA BERABER O-
LACAĞIMIZI BİLİYOR-
SUN. BENİM YANIMDA
KENDİNİ EMNİYETTE
HİS ETMİYORMUSUN ?

KRİSSİ FREDİN BOYNUNA SARI-
LIR VE HÜNGÜR HÜNGÜR AĞ-
LAR.

DAİMİ OLARAK YAVRUM

KLİSEDEN ÇIKARKEN EŞ DOST
ETRAFINI SARARLAR..

DAİMİ OLA-
RAK FRED.

YAŞA, YAŞA..

SAADETLER.

TEBRIKLER

SAYFAYI CEVİRİNİZ

MERASİM SONA ERMİŞTİR. MERASİMİN DEVAMINCA GILDA SINIRLI VE DALGIN BİR HALDE DURMUŞTU. MADAM AN ONU SIKICA TUTMUŞTU. FAKAT ŞİMDİ GELİN İLE GÜVEY KLI- SEDEN ÇI- KINCA GIL- DA DA KEN- DİSİNİ TUT- MAKTA OLAN ANNAYI DA SÜRÜKLEYE- REK PEŞLE- RİNE TAKIL- MIŞTI...

KRISSI NEREYE GİDİYOR ANNE? NEREYE GİDİYOR?

AKLINI BAŞINA TOPLA GILDA, KRISSI KOCA SIYLA BERABER GİDİYOR...

8/16

FAKAT GILDA KRISSI'YE YETİŞİYOR VE HERKESİN HAYRETLERİ ARASINDA O- NUN KOLLARINA ATILIYOR.

GITME KRISSI. BU ADAMIN SENİ ALIP GÖTÜRME SİNİ İSTEMİYORUM.

FAKAT O BENİM KOÇAM GILDA. ONU TAKİBE MECBURUM.

KIZIM MESELE ÇIKARMA. USLU OL VE ANNENİ YALNIZ BIRAKMA. HAYDI KRISSI, GEL BİZDE SÜ OTOMOBİLE ATLAYIP BURADAN KAÇALIM.

GILDA, ALLAHIM!

ASABİLESEN FRED GILDAYI KRISSİDEN AYIRIYOR.

BİR ŞEY DEĞİL, SADECE BAYILDI. SİZ MESGUL OLUN BAYAN. BEN KRISSI'Yİ UZAKLAŞTIRAYIM.

GILDA, GILDA.

KARI KOCA OTOMOBİLE Bİ- NERLER VE FRED MAKİ- NAYI ÇALISTIRIR. FAKAT GILDA ANİDE KENDİNİ OTOMOBİLİN ÖNÜNE ATAR. FRED MAKİNE- Yİ DURDURSA DA ÇAMURLUK KIZA ÇARPAR. KRISSI BİR ÇIĞLIK ATAR VE YÜZÜNE ELLERİ- LE KAPAR....

BIRAK İNEYİM FRED. ÇOCUĞU GÖRMEK İSTİYORUM.

BİR ŞEY YOK. SEN BENİMLE, KOÇANLA GELECEKSİN.

FRED OTOMOBİLDEN FIR- LAR. BU ESNADA ÖTEKİ- LER DE YETİŞİR. KRISTİN DONUP KALIR.

FRED OTOMOBİLE DÖNER. VE MAKİ- NAYI ÇALISTIRMIYA BAŞLAR.

ARKASI VAR

Nakleden: İ. Şerif

İhtiyar kayumcu Hendrik Van Dimen yaz hanesinin kapısını sessizce kapatıp oğlunu karşısına aldık tan sonra dedi ki,

Çarls'ı, Evladım! Çok dikkat et! Eğer bu bileziği yolda kaybedecek olursan mahvolursun. Bileziğin üstündeki iri zümrüdü, sana ödeyecek halde değil.

Çarls güldü.

Sen hiç üzülme baba! Artık çocuk değilim.

Öyle deme evladım. Sen Uluslararası haydutların ve dolandırıcıların ne kurnaz herifler olduklarını bilmezsin.

İhtiyar kayumcu, acı tecrübeler hatırlamış gibi başını salladı ve devam etti

-- İnsanı öyle bir soyar soğana çevirirler ki, farkına bile varamazsın!

Nekadar açıkgoz olurlarsa ol sunlar, beni kolay kolay soyamazlar baba.

Çarls van Dimen, babasının uzattığı platin bileziği eline aldı. Bileziğin üstünde bir güvercin yamurtası büyüklüğünde nefis bir zümrüt vardı ve etrafı da kâmilan elmaslarla bezlenmişti. Delikanlı, kıymetli bileziği, mahfazasına koyduktan sonra mahfazayı ufak bir sarı el çantasına yerleştirdi. Acele, babasının elini sıktı ve yazıhaneden çıktı.

Amsterdam'dan Frankfurt'a kadar yolculuk gayet monoton sürdü. Ekspreste pek az yolcu vardı. Çarls'ın kompartimanında da, kayumcunun oğlundan başka gençten bir adamdan gavri kimseler yoktu. Bu genç adam ise harıl harıl gazete okuyordu. Çarls var mı, yok mu, farkında bile değil görünüyordu. Maamafih kayumcunun oğluna, yine de ihtiyatı elden bırakmıyordu, dızlerinin üstüne aldığı sarı çantayı gözünden bile ayırmıyordu. Ne zaman yolculuğa çıksa bitmez tükenmez bir açlık illetine tutulurdu. Kompartimanın penceresinin önündeki dar tahtayı kaldırıp masa haline getirmişti; üstüne yiyecek çantasını koymuştu ve habire annesinin hazırladığı sandviçlere saldırıyordu. Zaman zaman aynı çantadan çıkararak şarap şişesinden bir iki yudum bir kadehe boşaltıp içiyor, sonra yine bir sandviç, biraz meyva, bir parça çikolata yiyordu. Çanta da az dolu değildi. Bir sürü ekmeğe, yiyecek kapalı kaşık, tuzluk ve saire vardı.

Frankfurt'da istasyon hareket memuru, trene hareket işaretini verdiğinde, sırada birden istasyonun peronunda yaşlı bir adamla bir genç kızın koşuştukları görüldü. Az sonra da Çarls'ın kompartiman arkadaşının yaşlı olduğu kapı ardına kadar açıldı ve yaşlı adamla genç kız, ne

fes nefese kompartimana girdiler. İçeridekileri acele bir selâmla selâmladıktan sonra boş yerlere oturdular ve tren hareket etti.

Çarls içinden "Baba kız olacak" diye düşündü. Baba birşey değil ama, kız pek güzeldi doğrusu. Delikanlı bu kadar güzel bir çift mavi göz ve böyle ipek gibi, siyah saçlar gormediğini aklından geçirdi. Fakat yeni gelenlerin ikisi de gözlerini, Çarls'ın içi yiyecek dolu, açık valzine çevirip baktıktan sonra aşağılayıcı bir eda ile gümüşediler. Çarls, okadar şaşırды ki eline almak üzere bulunduğu sandviç, kanapeye düştü.

Az zaman sonra bu sessiz yolculuk, yeni gelenlerin canlarına tak etmiş olacak ki, ufaktan ufaktan sohbete başladılar ve hep birden Zirih'e gitmekte olduklarını tesbit ettiler.

Bu sohbetin verdiği ahbablık üzerine ihtiyar adam, karşısındaki delikanlıya sigara ikram etti. Tam ihtiyarın uzattığı sigarayı aldığı sırada gözü, genç kıza düşen Çarls, pek beğendiği mavi gözlerde garip bir parıltı sezmişti. Delikanlının içine bir kuruntudur düştü. Fakat bu kuruntu ile beraber, bir yankesici ustalığıla, ihtiyarın verdiği sigarayı, kendi sigaralarından biriyle değiştirmesi saniye bile sürmedi. Sonra sigarasını yaktı. Bir, iki, nefes çekti ve birden sanki başı dönüp midesi bulanıyormuş gibi başını pencereye dayamakta gecikmedi. Aynı anda da elindeki sigara parmaklarından yere kayıverdi.

Çarls'ın vücudu, koltuğun arkasına çöküvermiş, başı önüne düşmüştü. Gözleri kapandı.

Tâ Amsterdam'dan beri sesi çıkmayıp boyuna gazete okuyan genç yolcu, bunu görünce

Amma da çabuk oldu bitti! Van Dimen'in oğlu da meğerse henüz pek kuzuymuş!.. Bukadar toyunu da hiç gormedim!.. demez mi?

Fakat ihtiyar acele ve sert

"Burasını sonra konuşuruz", dedi. Ekspres neredese ilk istasyona girecek. Kaybedecek hiç vaktimiz yok. Haydi bakalım Mari, al şu oğlanın dizinden ayırmadığı sarı valizi.. Hemen vagonun kapısına gideyim!

Genç kız, pişkin ellerle valizi Çarls'ın kocağından sıvırıp aldığı sırada, delikanlı tamamen kendinden geçmiş bir haldeydi. Üç kişi kompartimandan çıktıkları vakit bile verinden kıpırdanmadı ve ancak tren istasyonundan kalktıktan sonra gözlerini açıp toparlandılar.

Yüzünde gayri ihtiyatlı sinsi bir tebessüm belirdi. Sonra elini, pencerenin önünde açık duran yiyecek çantasına uzattı. Sandviçler ve tuzluklar arasından varım kiloluk bir ekmeğe çekti. Ekmeğin iki kabığınu birbirinden ayırdığı vakit içerden bilezik mahfazası görüldü. Çarls, mahfazanın kapağını aralayıp zümrütlü platin bileziğin verinde durduğuna kanaat getirdikten sonra ekmeği tekrar cantaya soktu. Şarap şişesinden kadehe bir iki yudum doldurup içti. Sonra bir sandviç alıp vemeğe başlarken, kendine sövlenirdi.

Şimdi kimin daha toy olduğunu anlamışlardır!

DIYANA BİR AN DURUMUNDA Kİ GÜÇLÜĞÜ İFACILIĞI KAVRIYOR, AĞLAMAGA BAŞLIYOR...

FAKAT ONLARI YAKLAŞTIRMIYACIM!

BU SIRADA ŞEYTAN BÜTÜN HIZI İLE ALVARIN CANAVAR KOPEKLERİNİN ÜSTÜNE SALDIRIYOR

İLK YAKALADIĞI HASMI NI GİRTLAGNAN DALMASILA YERE SERMESİ, BİR OLUYOR AMA

DÜŞMANI BİR DEĞİLDİR. MAMAFİH ŞEYTAN, HAKİKATEN ŞEYTANCA BİR HIZLA, İKİNCİ KOPEĞE SALDIRIYOR.

BU KURT KOPEĞİNİN MÖT-HİŞ DİŞLERİ ALVARIN KOPEKLERİNİ FENA HALDE ÜRKÜT-

MUŞTU. KAÇMAĞA BAŞLIYORLAR. ALVARIN ADAMLARI KOPEK HAYLAMALARINI DUY-DUKÇA KIZIL MASKE HAPİ

YUTTU, DİYE SEVİNİYORLARDI. ŞEYTAN İSE EFENDİSİNE, SADAKATIN SON VAZİFESİNİ YAP YORDU...

ARTIK ALVARIN KOPEKLERİNİ KOYDUNSA BUL!.. FAKAT KIZIL MASKE BUKADARLA KURTULACAKMI? ARKASI VAR.

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı : 8

Polis hafiyesi, muavinine alaylı alaylı baktı:

— Fakat daha bu sabah bana söylediklerini unuttun. Sen ortada kat'i bir vaka bulunduğunu ve ressamın bütün aklına sahip olduğunu söylüyordun.

Delikanlı kızardı:

— Öyleydi, fakat, dedi. Bayan Samiha bize hakikati anlattı. Sözleri hakikate müstenittir. Ressam evhamlı bir insandır ve anlattıkları kafasının yarattığı bir takım saçma şeylerden ibaret.

— Kadının sözlerinden sonra bu kanaat sende yer etti değil mi?

— Bunu itiraf etmekten çekinmem.

— O halde beni dinle oğlum. Bu kadın buraya bizden korktuğu için geldi ve işi bu vadiye dokmeğe çalıştı. Korkmasına sebep de suçlu olmasıdır.

— Rica ederim üstat, bu kadından ne ümit edebilirsiniz? Kendisinden daha masum bir mahlûka tesadüf ettiniz mi?

— İyi dinle bak. Bu kadın dört seneden beri kocasını aldatmaktadır. Dört seneden beri ressam bu kadının oyunlarına kurbandır ve sana yemin ederim ki bahsedilen köşkte o ikisinden başka bir insan daha yaşamaktadır.

Delikanlı fesrengi bir renk aldı:

— Sayın üstadım, dedi. Tam dört sene bir ev içinde böyle bir üçüncü insanın yaşamasına nasıl ihtimal verebilirsiniz? Ressam bunu nasıl farketmez.

— Farkettiğini gelip bize anlattı ya?

— Çok şükür ki orada yaşadığını iddia ettiğiniz bir erkek değil. Yoksa ben ressamın hesabına bir cinayet yapacak kadar heyecanlıyım.

— Evet, bir erkek değil. Belki bir kadın, belki de iyi saatte olsunlar.

— İyi saatte olsunlar mı?

— Evet buna ihtimal veriyorum, dişi bir mahlûk. Son derecede zeki bir mahlûk.

— Fakat Bayan Samiha bizi evine davet ediyor. Orada yaşayan üçüncü mahlûk adına onun hiçbir korkusu yok.

— Tehlikeyi bilen ona göre tedbir alır. Bize ziyaret vaktini önceden bildirmemizi söyledi. Bu da bizi ağırlamak için tertibat alacağından çok, tedbir alacağına bir delil teşkil ediyor.

— Niçin yabancı iki kişiyi barındırmak için tertibat almak istediğini düşünemiyorsunuz? Mademki bunca zamandır köşk yalnız iki kişinin barınacağı şekilde idare edilmektedir, misafir için bir yatak odası filân olmaması gayet tabii. Sonra hizmetçileri de yok.

— Sevgili muavinim, niçin bu kadın evde yalnız yaşamağı tercih ediyor?

— Bir hizmetçiyi kıskanabilir!

— Ya çok ihtiyar bir hizmetçiyi?

Muavin kızardı, sonra yine toparlandı:

— Bütün itiyatları garip bir kadının hizmetçiden hoşlanmamasına belki de takdirle bakmak icabeder. Evinin işini kendial görmekten hazzediyordur.

— Sen buna inanadur da bana söyle. İhtiyar niçin bu evlenmenin sonunu felâketli gördü, niçin ka-

pılar açıldı veya örüldü, niçin bu güzel kadının her eylemi çifttir? Sana daha böyle on kadar sual sorabilirim ki cevapların tevilden başka bir şey olamaz. Bana bak dostum, hayatımızın en enteresan hâdisesi karşısında bulunuyoruz. Karşımızda kendisiyle uğraşacağımız gayet güzel, son derecede zeki ve kurnaz bir kadın var. Bu kadın da öğleden

Gordun mü zevk verici, heyecan verici mesleği.

Sonra elini parmakları arasında muhafaza ettiği ressamın elini biraz daha kuvvetlice sıkarak:

— Üstat, dedi. Yeni bir haber var mı?

Ressam onun ne demek istediğini anladı ve bütün neşesi bir an içinde yuzunden çekildi.

— Çok mustaribim. Burada biraz avunabiliyorum. Fakat köşke gider gitmez bir nevi korku bütün vücudumu kaplıyor. Okadar sevdiğim karımdan bile çekiniyorum. Bu yalnızlık beni pek fena hırpalamağa başladı.

Sabık müdür pek ehemmiyet vermiyormuş gibi:

— Bir kere, dedi. Beni iki gece

Ressamın atelyesinde polis hafiyesiyle muavinin derin bir hayranlık içinde kaldılar.

önce bizi ziyaret edenin ta kendisi.

Muavin ıstırapla:

— Rica ederim üstadım, dedi. Büyük bir itina ile yaratılmış olan bu kadının içerisine bir şeytan, bir sarçıyan ruhu koymağı hangi hâlîk istiyebilir? O masumdur. Ben buna nihayete kadar inanacağım.

— İnan dostum, inan. Eğer daha ağır bir suç işlerse, bütün bu güzelliklerin arkasına saklanarak beşeri zaatlardan istifade ederek fırladıkları çevirdiğini öğrendiğin zaman ondan bugünkü hayranlığın ölçüsünde nefret edeceksin. Başlarında yedi, sekiz renk taşıyan pırlıtlı yılanlar vardır ki en amansız zehirler bu ciciili bicili mahfazanın altında bulunur.

— 5 —

Ressam iki ziyaretçiyi atolyede çok samimi karşılamıştı. Bu genç sanatkar zevkleriyle yalnız kaldığı ve tablolarının arasında bulunduğu zaman hakikaten değişiyor, büyük heyecanlarla izahat veriyordu.

Pek de bu işin zevkine varmamış olan patronla muavinini her biri hakiki bir şaheser addedilecek kadar mükemmel ve canlı olan tablolar karşısında hayranlıklarını saklıyamadılar.

Küçük atölyenin dört duvarını kaplayan bu tablolar arasında kâh tarihi bir sahnede hazır bulunmuş kâh asetiri mahlûkat arasına girerek huviyetlerini kaybetmişlerdi.

Gitme vakti geldiği vakit ve ressama veda ederken muavinin patrona yavaş sesle fısıldadı:

— Üstadım, buraya sadece tablo seyretmeğe gelmediğimizi hatırlatırım.

Sabık müdür bu fısıltıyı açıkladı:

— Vallahi hakkın var. Fakat ben hayretler içerisinde kaldım. Hani şöyle beş, on defa bu atolyeye gelerek bu tarihi masalları dinleyip, şu enfes tablolar arasında bulunsam elime bir fırça alıp bu işin alfabelerinden başlamak istiyeceğim.

UFACIK HİKÂYE:

FENA HABERLER

Lunlov Bankasının sahibi Mister Lunlov, dünyanın en akılsız, en sert patronlarından biriydi. Bankadaki genel müdürlük dairesinden sesi yükseldi miydi, bütün bina çın çın oter ve nekadarmemur varsa hepsi gazeli yaprağı gibi tir tir titrerlerdi.

Fakat Mister Lunlov'u bir kere de evinde görmeliydi. Lunlov'un o evde kedî, köpek kadar bile haysiyeti yoktu. Mister Lunlov, yani bankerin karısı, kocasını o hale getirmişti, ki evde Lunlov'un söyleyebileceği sözler, sadece: "Sen nasıl istersen sekerim!" ; "Sen daha iyi bilirsin elcim!" den ibaret kalırdı.

Bir zamanlar Mister Lunlov da Alabama ile California arasındaki en güzel kızlardan biriydi ama o zamandanberi on beş yıl geçmişti. Mister Lunlov, yine de ufak tefek, çıtı pıtı bir kadındı. Ve lâkin bir kere ağzını açtı mıydı, boyuyla hiç te mütenasip olmayacak bir sür'atle konuşur; hançeresinden, yine boyuna hiç uymıyacak sözler çıkar ve diline doladığı insanı, yerden yere, duvardan duvara çarpıp leşini sermeden bırakmazdı. Bir kadının diline en sık düşmek bahtsızlığına uğrayan insan da olsa olsa o kadının kocası değil midir? İşte banker Lunlov, hanımının elinde terbiye göre göre, on beş yıl içinde mum kesilmiş, süt dokmuş kediden farksız bir hale gelmişti. On beş yıl önce Lunlov için: "Alabama ile California arasındaki kızların en güzelini alan mes'ut koca!" diyenler, şimdi: "Alabama ile California arasında yaşayan en biçare

koca!" diyorlardı.

Uzatmayalım, bir sabah Mister Lunlov, uyandıktan zaman hayret içinde kaldı. Ev, derin bir sessizliğe gömülmüştü. "Rüya mı görüyorum?" diye gözlerini oğuşturdu. Hayır. Rüya görmüyordu ve evde hakikaten karısının sesi duyulmaz olmuştu. Mister Lunlov, sevinçle yatağından kalkarak masaya yürüdü, ki birden ne görsün? Masanın üstünde şöyle bir mektup duruyor:

"Karınızı kaçırdık. Bize 50 bin dolar fidye vermenize razı olduğumuzu Standard gazetesinin ikinci sayfasında ilân etmezseniz, karınızı iade olunmayacaktır!"

Mister Lunlov derhal telefonu açtı ve Standard gazetesine:

— İkinci sayfaya kalın harflerle HAYIR, diye bir ilân yazın, altına da ismimi koyun! dedi.

Bankerlin bu ilândan sonraki iki haftası, on beş yıldır unuttuğu bir sükunet ve keyif içinde geçti. Fakat bir sabah yazıhanesine giderken, içinde garip bir his belirdi. Lunlov, kendi kendine: "Bugün fena bir haber alacağım galiba!" diye söylendi ve yazıhanesine oturur oturmaz şu mektubu buldu:

"Elimize bu mektubu aldığınız anda filanca adrese derhal 100 bin dolar yollamazsanız, karınızı hemen iade ediyoruz!"

Lunlov, kasayı açıp yüz bin dolar çıkardı. Bir zarfa koyup paket ederken kendi kendine söylendi:

— Akdına gelen, basıma da gelir. Fena bir haber alacağımı zaten biliyordum!

için olsun köşke davet etseniz.

Ressam içini çekti:

— Karımın itiyatlarından bahsetmişim.

— Evet ama sizin sıhhi durumunuzun bozulduğunu elbette farketmiştir. Sizi cidden sevdiğine nazar böyle bir teklifi reddetmez.

Ressam sordu:

— Sizin misafiretinizin benim sağlık durumuma ne ilgisi olur?

— Canım taşradan gelen bir doktor arkadaşınız veya akrabanızdan unutulmuş ve sonradan rastlanılmış bir fert olabilirim.

(Arkası var)

KASTANE FİŞEĞİ

(6 ncı sayfadan devam)

ya örterek burnunu silerken:

— Muammalı sözleriniz var müfettiş! dedi.

— Tuhaf.. halbuki ben de, siz beni anlıyorsunuz diye bilhassa açık konuştuğumu sanıyordum. Ha, siz bana ne demistiniz? Siz Mister Pik'in odasına girdiğiniz zaman penceresi kapalıydı değil mi?

— Aman efendim, tek kanadı açtı, dedim ya.

— Yanılmıyorsunuz... Adamcağız soğuk almıştı ve gırtlığı ağrıyordu. O vaziyette pencereyi açar mıydı hiç? Ama ben size o pencereyi kimin açtığını söylüyeyim: Pencereyi siz açtınız!

Malkolm'un rengi uçuştu:

— Siz delirdiniz mi? diye isyan etti. Pik kendini öldürdüğü dakikada ben buradaydım ve Lugard firmasıyla konuşuyordum. Harigan da gördü.

— Canım o bahsi bir tarafa bırakın! Pik kendini öldürmedi. Pik'i siz öldürdünüz. Hem de yazıhanesinin sol gözünde tuttuğu tabancaşyle öldürdünüz. Elinizde ya eldiven vardı, yahut da sonradan tabancanın kabzasını sildiniz. Çünkü parmak izlerinizi kabzada bulamadık. Sonradan Pik'in eline sıkıştırdınız. Sonra Pik'in kasasından on bin İngiliz lirası alıp süratle aşağıya indiniz ve hiç yapmaz olduğunuz halde yazıhanenizin kapısını da açık bıraktınız. Harigan'ı yanınıza çağır-dınız ki tabanca sesine benzer sesi, duyarsınız diye!

Malkolm gülmeğe çabaladı:

— Zekâmızı tebrik ederim müfettiş! Pik'i ben öldürdümse sonraki tabancayı kim attı?

Müfettiş Kroft:

— Okadar çabuk gülmeyin! dedi. Bu sabah erkenden sizin odanızdaydım. Pencerenin dışındaki duvarı araştırınca ne buldum biliyor musunuz?

Malkolm, hiç ses çıkarmıyordu. Müfettiş devam etti:

— Ne bulduğumu söylüyeyim! Dışarıda, pencereden el yordamıyla yetiyecek bir uzaklıkta ve üst kısımda iki tuğla arasında çakılı bir çivinin etrafında barut dumanı sıyahlıkları ve bir keşane fişeginin ipe çiviye bağlı kâğıdı vardı. Siz telefonla konuşmağa başlamadan önce fişegin uzunca fitilini ateşle-miştiniz. Tam Harigan'la sohbet ederken fişek gümbürtü ile patlayınca herkes tabanca sandı tabii..

Malkolm put kesilmişti. Kroft:

— Ya başmuhasip bey, insan okadar çabuk gülmemeli! dedi. Ben bütün meslek hayatımda kendi gözüne tabanca ile ateş ederek kendini öldüren kimse görmedim. İnsanlar, kendilerini gözlerinden yaralamaktan pek çekinirler.

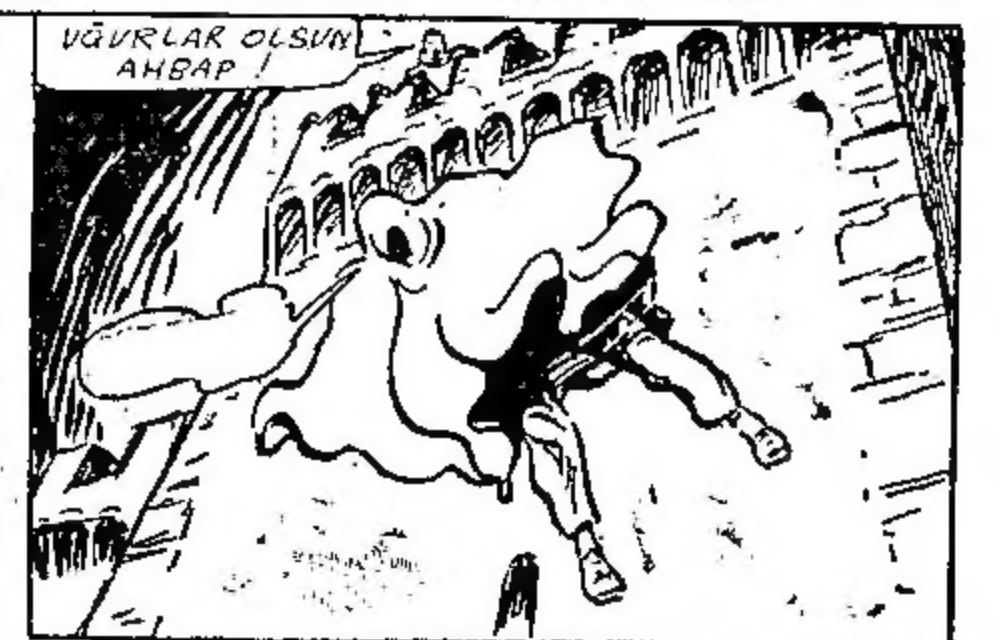
Malkolm, birden ayaklandı:

— Elinizde hiçbir isbat yok! Yalan söylüyorsunuz!

Kroft cevap olarak dedi ki:

— Bu sabah metresinizin evini araştırdık, bir boş vazo içinde on bin İngilizli bulduk. Hem ayrıca kumar borçlarınız da varmış Malkolm.. Haydi artık fazla vakit kaybetmiyelim. Gelin bakalım başmuhasip bey!

KARA ALI HORTLAKLI KALE

GİZLİ VAZİFE !...

8

MARSEL, ROLANIN KENDİNİ GÖTÜRDÜĞÜ DAĞDA Kİ İSSİZ MAĞARADIR.

ŞİMDİ ORADA KONUŞUYORLAR

SİZ İYİ ADAMMISSINIZ ROLAN !

SİZ DE MARSEL... TALİHİM OLAYDI SİZİN GİBİ BİR KADIN BENİ SEVERDİ...

FAKAT NE YAZIK Kİ ANDRE ARKADAŞIM VE SİZ BENİM İÇİN KUTLUSUNUZ !

FAKAT MARSEL UYKUYA DALINCA ROLAN İHTİRASLARINA MÂNİ OLAMIYOR...

HAYIR ! BU KADIN BENİM ÖLMALİDİR. GEREKİRSE ANDREYİ ELLERİMLE ÖLDÜRÜRÜM !

MİŞELİN YORGUNLUKTAN BİTKİN BİR HALDE ÇETE KAMPINA ULAŞINCA BİR NÖBETÇİ YOLUNU KESER MİŞELİN PAROLAYI SÖYLER

ZAFER VEYA ÖLÜM !

ÖYLEYSE GECİN

ALEN STİGLER BURADAMI ?

SİZİ YANINA GÖTÜRÜRÜM ! BURALARA KADAR ÇIKMAĞA KORKMADINIZ MI ?

NE KORKAĞIM ! İŞLER YOLUNDA DİYE SEVİNİYORUM !

MİŞELİN, SEVGİLİM NEDEN BURALARA KADAR ÇIKTIN.

ANDRE BİZE RANDEVU VERMİŞTİ. ORAYA GİTTİK ! SİZ GELMEYİNCE NERAKLANDIK

ALENLE MİŞELİN BİRİBİRLERİNE SARILDILAR. FAKAT MİŞELİNİN ANLATTIKLARI ALENİ KUŞKULANDIRMIŞTI

ALEN ANDRE'Yİ ÇAĞIRTTI

SEN KIZLARA RANDEVU MU VERMİŞTİN ?

YOK !.. BENİM HABERİM BİLE YOK ! BEN SADE MEKTUP YOLLADIM.

O HALDE O ROLAN BEN SANA DEDİKLERİ HERİF BİZE YALAN SÖYLEDİ !

ŞU SERSE- RİYE İNAN- MA DEMEDİM Mİ ?

EYVAH !.. ÖYLEYSE ANNEMLE MARSEL ONUN ELİNDE ŞİMDİ !

HEMEN İMDATLARI- NA KOŞAYIM !

ROLANIN YALANI ANLAŞILMIŞTI. FAKAT... BERİ YANDA HÜCUM HAZIRLIK LARI YAPILMAKTA İDİ...

VAZİFE. HERŞEYDEN ÖNCE GELİR ANDRE YARINKİ HÜCUM, ŞAFAKLA BAŞLIYACAK ... İŞİN UÇUNDA ARKADAŞLARIN HAYATI VAR

ÖYLEYSE ANNEMİN İMDADINA BEN KOŞAYIM !

SEN DE BİTKİNSİN ! ONLAR KENDİLERİNİ MÜDAAFAA ETMESİNİ BİLİRLER ... HÜCUM EDECEĞİMİZ DÜŞMAN KOLUNU DAĞITIP SİLAHLARI ALDIKTAN SONRA ANNEMLE MARSELİN İMDADINA GİDERİZ.

YA BEN, BOSUBOSUNA BURADA OTURUP SİZLERİNİ BEKLEYECEĞİM ? İZİN VER DE BENDE SİZİNLE GELİP HÜCUMA KATILAYIM ALEN ! OLMAZ MI ?

BİR TARAFTA MİŞELİN SAVAŞA KATILMAK İSTERKEN DİĞER YANDA MARSEL, SİNSİ BİR CASUS ELİNDE, HERŞEYDEN BİHABER UYUYORDU

ARKAŞI VAR

MANDRAKE

SIHIRBAZLAR KRALI

8

ZAVALLI LİLİ BAYILDI..
LİMON KOK..
LAT..

YETER!..
İYİYİM
BIRAKIN..

NE OLDU
LİLİ ?

OH MARI!.. KORKUNÇ
İNCİLERİM KAYBOL..
DU.. MAHVOLDUM.

YARIM SAAT EVVEL ÇEKME
CEMİN GÖZÜNDEYDİ. KİLİT..
LEMEYİ UNUTMUŞUM.

GELDİM
BAK
TİM
YOK..

HAYRET... KİM
ÇALABİLİR ?
POLİS ÇA..
ĞIRALIM..

SAHİ.. BU
AKLIMA GEL..
MEMİŞTİ..
POLİS ÇAĞI..
RALIM YA!

KAPICI
YARIM
SAAT..
TEN..
BERİ
KİM
SE..
NİN
DİŞİ..
Kİ SÖY..
LÜ..
YOR

YANİ HIRSIZ İÇERİDE
MI DEMEK İSTİYOR..
SUNUZ ? BUNA KAT..
İYEN RAZI OLA..
MAM.. ONLAR
DEĞİLDİR

SİZE TOZ
KONDUR
MAYA KAL..
IL..
YOR

VAZİFESİNİ YAPIYOR..
İLKÖNCE BENİM ODAM..
DAN BAŞLASIN BENÇE
MAHZURU YOK..

A!
OLMAZ
MARI..

İLKÖNCE DİĞER AR..
TİSTLERİN ODALARINI
ARAŞTIRACAĞIM.

HİÇBİR YERDE
YOK BAYAN LİLİ
SIRA BU ODAYA
GELDİ... YOKSA
KAYBETMİŞ
OLMIYASINIZ

HERHALDE BURADA YOK

ÇALINDIĞINA
EMİNİM

BECERİK..
SİZ!..
NEREYE
BAKACA..
ĞINI BİLE..
MIYOR Kİ..

A.. BURNUM NE FENA
PARLAMIS.. BİRAZ PUD..
RANDAN KULLANA..
YIM MI MARI?

SORDUĞUN ŞEYE BAK..

MARI POLİSİN
PUDRA KUTUSU!
NU AÇMADIĞI..
NI GÖRÜNCE
YÜZÜNÜ PUD..
RALAMAK
BAHANESİLE
KUTUYU AÇTI..
VE İNCİLERİ..
Nİ BULMUŞ
GİBİ NUMARA
YAPTI.

OOO! İNCİLERİM BURA..
DA.. BULDUM.. KUTU..
NUN İÇİNDE..

HİÇ UMMAZ
DİM DOĞRU..
SU.. AYIP..
AYIP..

VALLAHİ HABE..
RİM YOK.. ORAYA
BİRİ KOYMUŞ..

PİLİNİ PİRTİNİ
TOPLA DEFOL
GİT.. SENİ
KOVUYORUM..
BİR DAHA
GELME.

BİR DAKİKA.. O BE..
NİMLE GELECEK
BAYAN..

FAKAT BEN
ŞİKAYETÇİ
DEĞİLİM Kİ!

BEN İNCİLERİME KA..
JUŞTUM
YA...

BİNBİR ROMAN

NAT PINKERTON

